

τον μὲ τὸ λινέλαιον, τὸ ὁποῖον καλύπτει πᾶν μικρὸν μῦρον καὶ μετὰ ταῦτα ἀναμιγνύεται μετὰ τοῦ καουτσούκ. ὅπωςδὴποτε ὁμοίως καλὸν εἶναι νὰ ἐμποδίζη τις τὰ μικρὰ παιδία ἀπὸ τοῦ νὰ θέτῳ εἰς τὸ εἶσμα των τὰ παγνίδια.

ΣΤΕΜΜΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Ἡ σύζυγος τοῦ ἑκατομμυριούχου Ἀμερικανοῦ Βάνδερβιλτ ἐνεφανίσθη πρό τινος εἰς τὸ θεωρεῖόν τῆς ἐν τῷ μελοδραματικῷ θεάτρῳ τῆς Νέας Ὑόρκης φέρουσα βαρύτερον στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φιλοτεχνηθὲν κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ στέμματος τῆς Βασιλείσσης Βικτωρίας. Ἡ ἀξία αὐτοῦ ὑπολογίζεται εἰς 300 χιλιάδας λιρῶν στερλινῶν, ἤτοι ὑπὲρ τὰ 9 ἑκατομμύρια δραχμῶν!

ΑΓΩΝ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ὁ περιώνυμος Ἀμερικανὸς νηστευτῆς Τάννερ, διακείμενος νῦν ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, προσκαλεῖ εἰς ἀγῶνα νηστείας τὸν ἀντίπαλόν του Σούτσην κατὰ τὴν προσεχῆ ἐν Χιχάγω ἔκθεσιν. Ὁ Τάννερ πρόκειται ἐπὶ στοιχίματι νὰ νηστεύσῃ 90 ἡμέρας ἢ νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ ἀντιπάλου του διὰ νηστείας μέχρις οὗ ὁ εἷς ἐκ τῶν

δύο πέσῃ νεκρὸς. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νηστείας θὰ πίνη μόνον νερόν.

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Ὁ Ἀγαθόπουλος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἠγόρασε βαρόμετρον· χθὲς διέρχεται πάλιν ἀπὸ τὸν ἔμπορον, ὅστις τοῦ τὸ ἐπώλησεν.

Ἐκεῖνος τὸν ἐρωτᾷ:

— Αἶ, εἴσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ βαρόμετρον;

Καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος μὲ θυμὸν:

— Καθόλου! ἀπὸ τότε ποῦ τὸ ἀγόρασα δὲν ἔκαμε μίαν ἡμέραν καλὸν καιρὸν.

ΕΝ ΤΩ: ΘΕΑΤΡΩ:

Ἡ Κυρία εἶνε εἰς τὸ θέατρον, ὅπου παριστάνεται κλασσικὸν τι δράμα. Ὁ ὑπρέτης τὴν προσμένει ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ θεωρείου τῆς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως ἡ Κυρία βαρυνθεῖσα ετοιμάζεται ν' ἀπέλθῃ καὶ ἀνοίγουσα τὴν θύραν εὐρίσκει κοιμώμενον τὸν ὑπρέτην τῆς. Τὸν ἀρπυνίζει ὠθοῦσα αὐτὸν ἐλαφρῶς καὶ τοῦ λέγει μετ' ἀρρήτου συμπαθείας:

— Κακόμοιρε, θὰ κρυφάνουες καὶ σύ!

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Ἡ ΞΕΝΥΤΕΜΜΕΝΗ

Ἐλθέ, μάκαιρα θεά, μάλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνή, ἀγίοισι λόγοισι.
(Ἐλα, θεα μακαριστὴ καὶ τρισχαιρωμένη,
Σὲ κράζω μὲ ψυχῇ σεμνῇ, σὲ κράζω μ' ἁγία λόγια!)

Ὄργικὸς ἕμνος εἰς Ἀφροδίτην.

Ἦ ἕνα παλάτι ἀρχοντικὸ ἴστων ἔκαουσιμένο τόπο
Ξενυτεμμένη βρίσκειται καὶ ἄφθαρτη βασιλεύει
Μαριμαροκάμωτη θεά, τῆς Μήλου ἢ Ἀφροδίτη.
Ἄπὸ μπροστά τῆς ὁ Καιρὸς περνάει, δὲν τὴν ἐγγίζει,
Τὰ μάτια τῆς δὲν δεχονται τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο,
Καὶ λάμπουν ὅλα γύρω τῆς ἀπ' τὴ δικὴ τῆς λάμψι.
Τὰ μάτια τῆς ἀδάκρυτα ἔς ἄλλους τὰ δάκρυα φέρουν,
Τὰ στήθη τῆς ἀμάραντα καρδιόχτυπο δὲν ἔχουν,
Ὅμως ραγίζουν ταῖς καρδιάς, τὰ γόνατα λυγίζουν,
Τὰ χεῖλη τῆς ἀγέλαστα τοὺς πονηροὺς φοβίζουν,
Καὶ τὰ κομμένα χεῖρια τῆς βαθεῖα ἢ καρδίαις τὰ νοιώ-
θουν

Νὰ ξεριζώνουν στοχασμοὺς ἀνάξιους, φαῦλα πάθη
Καὶ τὸ παλάτι εἶν' ἔκκλησιὰ ποῦ ἀντὶ βωμοὺς καὶ
εἰκόνας

Κρατεῖ τὸν ἴδιον τὸ θεὸ μέσα φανερωμένο,
Κι' ὅλο ἀπὸ Νότο καὶ Βορεῖα καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
Μπροστά τῆς κόσμος σέρνεται γιὰ νὰ τὴν προσκυνήσῃ.

Μὲν μέρα ἀπ' τῆς Ἑλλάδος του τὰ γαλανὰ ἀρογαλιά
Πρόβαλεν ἕνας Ποιητῆς ἔς τ' ἀρχοντικὸ παλάτι
Καὶ ζαχναντεύει τὴ θεά καὶ ἐμπρός τῆς γονατίζει
Καὶ σμιγεῖ παρακαλεστὰ τὰ χεῖρια του καὶ λέει:

— Δέσποινα μεγαλόχαρη σὲ μακρυσμένης χώραις,
Στὰ γώματα τῆς ξενιτιῆς Κυρὰ μαριμαρωμένη,
Βασιλίσα ποῦ κυβερνᾷς ἄλλα βασίλεια τώρα,
Θεά ποῦ ζῆς ἀθάνατη μακρὰ ἀπ' τὸν Ὀλυμπό σου!
Ἄπ' τῶν Κυθήρων τὰ νερὰ καὶ ἀπ' τοὺς ἀφροὺς τῆς
Κύπρου

Κι' ἀπὸ τὸν καθαρῶτατον ἀέρα τῆς Ἀθήνας

Κι' ἀπὸ τ' Ἀργεΐτικα βουνὰ καὶ ἀπ' τῆς Ἠλείας τοὺς
κάμπους

Κι' ἀπὸ τὴν ἠλιοφώτιστην Ἑλλάδα, ἀπ' τὴν πατρίδα
Σοῦ φέρνω ἕνα παράπονον καὶ τὸ σκορπῶ ἀπ' τὰ βῆθη
Τῆς φλογισμένης μου καρδιᾶς γονατιστὸς μπροστά σου.
Μάρμαρο ἀθάνατον, ὅπου σφιχτὰ σὲ περιγύνει
Τόση ζωὴ καὶ δύναμις ὅση ποτὲ δὲν ἔχει

Τὸ εὐκολοσύντριπτον κορμὶ λιγώζουσι τοῦ ἀνθρώπου,
Θεά, τέτοιο παράπονον μὴ τὸ καταφρονέσῃς,

Κι' ἂν δὲν τ' ἀκούς νὰ γύνηται ἔς τοῦ Πλάτωνος τὴ
γλώσσα

Κι' ἂν δὲν μετράῃ τὰ λόγια του Ὀμηρικῆ ἁρμονία.

Ἦρθαν χρόνια δίσεχτα, τὰ Ὀμηρικὰ τραγούδια
Ἐσώπασαν, βουβάθησαν οἱ Πλάτωνες γιὰ πάντα,

Καὶ τῶν βουνῶν σου ἢ μέλισσαις μακρὰ σὲ ξένα
χεῖλη

Τὸ παραιτοῦν τὸ μέλι τους, καὶ οἱ ποιηταὶ ποῦ τώρα

Μὲ τὰ συντρίμια ἀπόμειναν ἔς τὴν ἐρημίην Ἑλλάδα
Μιλῶν γλώσσα ἀνοπτόχατη, λαχταριστὴ, θρεμμένη

Μὲ τῶν ἐλληνικῶν βουνῶν τὸν πάναγνον ἀέρα.
Ἄλλὰ γλυκεῖα καὶ γνώριμη ἔς τὰ θεῖα τ' αὐτιά σου,
Γιατ' εἶνε γλώσσα τῆς ζωῆς καὶ γλώσσα τῆς ἀλήθειας!

Τώρα τὰ λόγια μου ἄσχημα καὶ ἂν σοῦ φανοῦν καὶ
κρούα.

Κι' ἄψυχο τὸ παράπονον, μὴ με καταφρονέσῃς·
Ὅλα μπροστά σου εἶν' ἄψυχα, καὶ αὐτὰ καὶ ὁ κόσμος
ὅλος,

Μπροστά σου ἀκόμα καὶ οἱ θεοὶ παλαιοὶ καὶ νέοι καὶ ὅλοι
Δεῖχονται, σὰ φαντάσματα ποῦ νόημα δὲν ἔχουν.

Κι' ἂν κρούῃ ὁ κόσμος λεβεντιά καὶ νιότη ἂν κρούῃ
ἀκόμα,

Εἶνε γιατί δὲν ἔχασε τὴ χάρι νὰ σὲ νοιώθῃ
Καὶ νὰ θαμπώνεται ἀπὸ σὲ καὶ νὰ σὲ προσκυνᾷ!

Αὐγὴ, ἔς τοῦ κόσμου τὴν αὐγὴ ἐπρωτοφανερῶθης!
Ἐσὺ εἶσαι ἀλάθευτη θεὰ κι' ἀνίκητη παρθένα,
Ἐσὺ δὲν ἐγεννήθης ἀπὸ κοιλιᾶ μητέρας
Καὶ τ' ἀστροστέφανου οὐρανοῦ κόρη μονάκριβ' εἶσαι.
Ἀμόλυντη κι' ἀτέλειωτη καθὼς ἐκεῖνος, μένεις
Ψηλότερ' ἀπὸ ταῖς γαλαίαις, ψηλότερ' ἀπ' ταῖς λύπαις.
Ποτέ, ποτέ δὲν σ' ἐγγίξαν τοῦ κόσμου ἢ ἁμαρτίας.
Ταῖρι τοῦ Ἄρεως ἕξιο, κι' ὄχι ἐρωμένη γαυνῆ.
Βροντολογοῦσαν ἄρατα ἔς τὴ θεῖα σου στήθη ἐπάνω,
Κ' ἐκεῖνοι ποῦ σ' ἐλάτρευαν ἐνοιῶσαν τὴν καρδίαν τους
Πρὸ ἀντρωιωμένα νὰ γρυπᾶ, καὶ τ' ἄσπρα περιστέρια
Παρθένας ἄφερναν ἔς ἐσέ, κι' οἰνικηταὶ τοῦ κόσμου.
Οἱ Καίσαρες, ὠρχίζονταν ἔς τὸ μέγα τ' ὄνομά σου.
Ἄλλ' ἦρθαν χρόνια δύστυχα, κι' ἀνήμπορος ὁ κόσμος
Σέρνεται ἔς τὸν κατήφορο, ξεφαντωτῆς, καὶ πέφτει!
Καὶ τυφλωμένα ἐπίστεψε τὸ πῶς κ' ἐσὺ τοῦ μοιάξεις,
Καὶ σὲ φαντάστηκε τρολλὴ μητέρα ποῦ τὴ πάθη
Μικρὰ τυφλὰ κι' ἀκράτητα γεννᾷς μέσ' ἔς σ' αἰς καρ-
διαῖς μας

Καὶ σὲ κατέβασε, θεὰ, κ' ἐσένα ὁ Πραξιτέλης
Ἀπὸ τὰστέρια τ' ἀνιάς τὴν ἐμμορφιὰ τῆς Φρύνης!
Τότε κ' ἐσὺ περήφανη καὶ καταφρονεμένη
Ἀπὸ ἄνα κόσμο ἀμυαλον, ἀλλὰ μητέρα πάντα,
Ἀντὶ νὰ συγᾶθῃς τῇ γῆ, καὶ παιδεμὸς νὰ στείλῃς,
Τῆς γῆς τὰ σπλάγγνα τ' ἀνοίξῃς κ' ἐκρύφθηκες, κ'
ἐχθῆς.

Ἔτσι ἀπ' τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ μὲ στοχασμοῦ γοργῶδα
Ὁ θυμωμένος κεραυνὸς τρυπάει τὴ γῆ καὶ πᾶσι!
Χιλιάδες χρόνια πέρασαν γιὰ νὰ φανῆς καὶ πάλι!
Ὡ! δόξα νύχτ' ἀγνωστο λισγάρι τοῦ χωριότῃ
Ποῦ ἐκύλισε τοῦ τάφου σου τὴν πέτρα κι' ἀναστήθῃς!
Κ' εἶδες τὸν κόσμο ἀλλοιωτικό, καὶ τὴν Ἑλλάδα
ἄλλῃ

Καὶ ξένη τὴν Ἀνατολὴ καὶ βάρβαρη τὴ γῆ σου,
Καὶ σὰ νὰ μὴ τὴ γνωρίσῃς, ἐδιάθῃς ἔς τὴ Δύσι!

Γύρισε πάλι, γύρισε ἔς τὰ μέρη ποῦ ἐγεννήθης!
Ὅ, τι κ' ἂν εἶσαι, δύναμις, βασίλισσα, ὄνειρο, ἴσκιος.
Θεὰ τῆς ἐμμορφιάς, πηγὴ τῆς ἀρετῆς, ὦ Νίκη,
Γύρισε πάλι ὦ! γύρισε ἔς τὰ μέρη ποῦ ἐγεννήθης.
Χιλιάδες χρόνια πέρασαν, κι' ἀκόμα σὲ προσμένει
Σὰ νὰ ἦταν γῆς ποῦ σ' ἔχασε, γλωμὸς, ξεψυχισμένος
Στὰ πορφυρὰ του σάβανα, ἔς τὰνθόπλεγο κλινάρι.
Ὁ λυγρὸς σου ὁ Ἄδωνις, ὁ μοσχαναθρεμμένος.
Τριγύρω του μοσχολοῦν σὲ χρυσταλλένιας γάστραις
Κάθε λογῆς ἄνθη, καρποί, καὶ φύλλα καὶ κλωνάρια.
Σὲ καλαθάρια ὀλόγυρα τὰ μῆλα εὐωδιάζου.
Κι' ἄνθοι τῶν δακρύων σου βλαστάρια κ' ἦ ἀνεμῶνας,
Καὶ βαλαμῶνον μωρουδιαῖς ἀπ' τὴ Συρία καὶ κάνουν
Τὸν ὕπνο του γλυκύτατο ἔς τὸ νεκροκρέββατό του.
Κ' ἦ γλότ' σιμὰ ἔς τὰ πόδια του φυτρώνει βελουδένια
Καὶ πλέκουν ἀπὸ πᾶνω του τὰ δέντρα πυκνοὺς ἴσκιους,
Χαιδευτικά του γλύφουνε τὰ χεῖρα του τ' ἀγρίμια,
Καὶ φτερουγιάζουσι οἱ ἔρωτες ἀπὸ ἄνα δέντρο ἔς ἄλλο,
Καὶ σὰν ἀρδόνια κελαιδοῦν, σὰν πεταλοῦδες παίζουσι,

Καὶ τρέχει ἀκόμα διάφανο ξανθὸ τ' ἀγνὸ τοῦ αἵμα,
Κι' ἀπὸ τὴν κάθε στάλα του φυτρώνει κ' ἕνα βόδο.
Ὅμως κανεῖς, οὔτε δεντρά κι' ἀρδόνια καὶ λουλούδια,
Οὔτε χορτάρια πράσινα καὶ μῆλ' ἀφροπλασιμένα,
Οὔτε ξανθότεροι ἔρωτες κι' ἀνήμερα θηρία,
Οὔτε χρυσὰ στολισματα καὶ δῶρα ἐλεφαντένια,
Οὔτε οὐράνια κι' οὐδὲ γῆ κι' οὐδὲ θεὸς κανέναν
Καμμὶ δὲν ἔχουν δύναμι νὰ τὸν νεκραναστήσουν
Τὸν Ἄδωνι τὸ λυγρὸ τὸ μοσχαναθρεμμένον
Κ' ἐσὺ μονάχα, ἐσὺ, θεὰ, τὰ Τάρταρα προστάξεις.
Νικᾷς τὸν Ἄδη, ἔς τὴ ζωὴ γυρίζεις τὸν καλὸ σου...
Γύρισε πάλι, γύρισε ἔς τὰ μέρη ποῦ ἐγεννήθης!
Ὁ λυγρὸς σου ὁ Ἄδωνις ἀλλάξῃ τ' ὄνομά του.
Γιὰ ἰδέσ' παρόμοια σὰν αὐτὸν σὲ καρτερεῖ, νομίζει,
Νεκρὴ βασίλισσα ἢ Ἑλλάς, νεκρὴ καὶ ξαπλωμένη
Σὰ σὲ κρεββάτι ὀλόγυρα ἔς τὴ γῆ τῆς τὴν πανώρρα.
Καὶ γύρω τῆς μοσχολοῦ καὶ λάμπ' ἢ φύσις, ἴδια.
Φωτογυμένη, πλούσια, φωλιὰ γιὰ ἐρωτευμένους.
Τὸν ὕπνο τῆς πολυπαθῆς γλυκαίνει, ναυαρίζει,
Σκορπάει γλῆθια μητριαῖα, γλῆθια τραγοῦδια λέει,
Ἄλλὰ δὲν ἔχει δύναμι νὰ τῆς φωνιάξῃ: Σῆχώ!
Γύρισε πάλι, ὦ! γύρισε νὰ τὴν νεκραναστήσῃς!
Σὲ καρτεροῦν τὰ Κύθηρα κ' ἡ Πάφος κ' ἡ Ἀθήνα,
Ἡ Σπάρτ' ἢ ἀνυπόταχτος γλυκαίνει, ναυαρίζει,
Θεὰ, ἔς τὸν Ἀκροκόρινθο σὲ καρτεροῦν, καὶ πέρα
Στ' ἀγαπημένα σου βουνά, ἔς ταῖς ἀκριθαῖς σου χώραις...
Σὲ καρτεροῦν; ὦ τί γλυκεῖα τῆς φαντασίας ἀπάτῃ!...
Εἶνε χαμένη ἢ πίστι σου, γαλάσματα οἱ ναοί σου.
Καὶ τὰ γλωρὰ στεφάνια σου μακραίνονται σὲ ξένα
Χεῖρα, τὰ περιστέρια σου ἀλλοῦ φοιλιάζου τώρα.
Κι' ὅπου ἔστεκαν παλάτια σου χρυσομαρμαρωμένα,
Γυρνοῦν ἀγρίμια, ὄρνια πετοῦν, πατοῦν βαρβάρων πόδια.

Ἀλλὰ κι' ἂν γλῆθ' ἢ πίστι σου κι' ἂν πᾶνε κ' οἱ ναοί σου,
Κάμε, θεὰ, τὸ θαῦμά σου, καὶ πλάσε ταῖς καρδιαῖς μας
Ἄγναις, διπλοθεμελιωταῖς, ἀφθαρταῖς ἐκκλησιαῖς σου.
Γύρισε πάλι, γύρισε ἔς τὰ μέρη ποῦ ἐγεννήθης,
Ἄστρο τῆς νιότης, πρόβαλε, ξανανιώσῃς καὶ πάλι.
Ἐσὺ ποῦ μέσ' ἔς τὰ σωθικὰ πόθους, φωτιαῖς ἀνάφτεις,
Ἄναψε μέσ' ἔς τὰ σπλάγγνα μας φλόγες, βαθειαῖς
ἀγάπαις,

Καὶ σπειρέ μας τὴ δύναμι γιὰ τὰ μεγάλα τὰ ἔργα!
Κι' ὅπως οἱ Καίσαρες, πρὸ τοῦ νὰ πολεμήσουν, εἶχαν
Σημᾶδι νίκης κ' ἔκραζαν τὸ ἱερὸ ὄνομά σου.
Κάμε νὰ ξηνανθίσουμε καὶ νὰ φανοῦμε πάλι
Ἀνίκητοι μὲ τ' ὄνομα ἔς τὰ ζεῖλη τὸ δικό σου.
Ἐσὺ ποῦ διώχνεις τὸ βορεῖα καὶ σβείς τ' ἀστροπελέκι
Καὶ τὴ γαλήνη γαλανὴ ἔς τὰ πέλαγα στενωπῶν,
Διῶξῃ ταῖς ἔχθρας ἀπὸ μᾶς, τὰ πρόστυχα τὰ πάθη.
Κράτει τοὺς νιούς ἀμόλυντους, τοὺς γέροντας τιμημένους,
Κ' ἐσὺ ποῦ στέλνεις μαλακὸ τ' ἄγριον ἔς τὸ καρδί,
Κ' ἴσα τὸ σπρώχνει, ὀλόγυρα, μὲ τὰ πανιά ἀπλωμένα,
Μακροῦ ἀπὸ ξέραις καὶ κακὰ, ἔς τὸ ποθητὸ λιμάνι,
Διῶξῃ κι' ἀπ' τῆς πατρίδος μας τριγύρω τὸ καρδί
Τ' ἀγρόταγα τὰ κύματα, τὴ μαύρην ἀνεμοζάλη,
Κ' ἴσα κι' ὀλόγυρα σπρώξῃ το, μὲ τὰ πανιά ἀπλωμένα.
Μακροῦ ἀπὸ ξέραις καὶ κακὰ, ἔς τῆς Δόξας τὸ λιμάνι!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

